

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
inapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Tele-
grafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

PROFETUL ISAIA

Omul păcii în lumea vrajbei

În istoria mîntuirii profetul Isaia constituie o întruchipare rară nu numai prin viața lui ci și prin învățătura sa înaltă despre lume, despre viață și despre rosturile ei.

Activitatea lui Isaia se desfășoară într-o vreme cînd împărăția asiriană era în culmea puterii și faimei sale. Micile țări învecinate simțiau bine că deasupra capetelor lor se rotește sabia de foc a lui Tiglatfalasar (746—727), Salmanasar (727—722), Sargon (722—705) și Sanherib (705—681).

La 722 cade regatul evreilor de nord, (Israel) devenind tributari asirienilor. Salmanasar ocupă țara, iar pe locuitorii îi duce în robie. Stînd sub aceeași amenințare și regatul evreilor de sud (Iuda), el mai trebui să suporte și teama unei coaliții siro-efraimite, înainte de a cădea pradă aceluiaș vrăjmaș invincibil.

În sud, Egiptul îmbia, în acelaș timp o alianță militară, ce părea folositoare. — În astfel de situații profetul Isaia trebuind să fie îndrumător adevărat al poporului, apăra cu îndrăzneală cauza dreaptă pe care o propovăduia. Calea spre mîntuire nu trece prin Asiria, nici prin Egipt; alianța cu aceștia e de puțin folos, mai hotărîtoare e convingerea în puterile proprii și în dreptatea pe care o propovăduia.

Profetul n-avea nici o ambiție personală. Avea însă o încredere totală în succesul cauzei păcii. El se considera misionar născut, care vrea să mîntuiască lumea întreagă. El caută să obțină succese prin forțele păcii, să prefacă societatea într-o unitate armonică.

Intr-o splendidă pornire de înfruntare a împăraților, cari sînt oameni ai războaielor, Isaia, spune cu vocea stinsă de mîhnire: „*Vai de tine țară, în care sună zîngănit de arme!*” (Is. 18,1) și începe o serie de profeții împotriva celor cari socoteau că rosturile lumii se hotărăsc cu sabia. Pe linia acestor idei sînt biciuți: conducătorii babiloneni (cap. 13), asirieni (14,25), filistenii (14,28), moabiți (cap. 15 și cap. 16), egipteni (cap. 18 și 19) etiopieni, (cap. 20), edomiți (cap. 21, 11—13) și arabi (21, 13—17).

Isaia învață că numai *pacea* deschide calea către dragostea universală a oamenilor. Cel ce se împacă cu sine propovăduiește și semenului său *pacea*. În fața păcii patima și răutatea încetează. Unde este *pace* acolo este și iubire și propășire: „*va sta lupul — adică omul rău — cu mielul — adică omul blind — și nu vor face nici un rău*” (Is. 11,9—9).

În genere la Isaia *pacea* reprezintă o poruncă esențială a vieții. Deaceea marele profet vede în trăirea ei [Is. 32,14; 48,22] izvorul stării opuse răului. Astfel cuvîntul: „*cel ce umblă pururea pe calea dreptății trăiește și sfîrșește în pace viața lui*” [Is. 57—2], arată că puterea virtuților este mai mare decît zarva tuturor războaielor. *Pacea* rînduie după dorința sfîntă a lui Dumnezeu viața omului, ea îl înfrumusețează pe om, îl ridică.

În concepția lui Isaia *pacea* este o însușire a oamenilor aleși, a oamenilor cinstiți, „*cu credința neclintită*” [Is. 26,30].

Cînd Isaia zice: „*Nu vă port minie dacă veți căuta pacea*” [27,5] înseamnă că *pacea* o poate înfăptui fiecare om, care se hotărăște sincer pentru ea. *Pacea* se poate desvolta treptat dacă omul năzuește după ea, încît poporul va ajunge „*să locuiască în locuința păcii, în case fără de grije și în adăposturi liniștite*” [Is. 32,18]. Isaia pune înaintea fiecărui om *pacea* ca virtute, ca model către care trebuie să tindă, ca o forță care conduce spre progres și perfecțiune. El zice: „*O de ai lua aminte la poruncile Domnului atunci pacea ta ar fi ca un riu și fericirea ta ca valurile mării*”. (48,18).

Dacă omul nu-și găsește odihnă pe pămînt, dacă el rătăcește din loc în loc, e pentru că „*cei răi n-au pace*” [Is. 48,22]. *Pacea*, cum o descrie Isaia, imprimă omului pecetea ei, cei stăpîniți de ea devin fapte noi, pentru că *pacea* posedă în sine toată înălțimea la care se pot ridica faptele adevărat mărețe ale omului: „*Ce frumoase sînt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea!*”. (52,7).

Noutățile cele mari se vestesc, după obiceiul orientalilor, de pe culmile cele mai înalte. *Pacea* fiind ceva de preț, interesează pe toți. Deaceea profetul ar fi bucuros ca statornicirea ei în lume să fie vestită cit de curînd omenirii de pretutindena.

O veste tot așa de însemnată este cea din 54,10, unde se vorbește despre o *alianță de pace veșnică*. Va veni o vreme zice Isaia cînd munții și dealurile nu vor mai fi, căci alt pămînt va face Dumnezeu aleșilor săi, *pacea* însă își are importanța sa, ea rămîne mai departe și va tot așa de fără de sfîrșit ca și dragostea. Această strălucită înfăptuire a omenirii viitoare o condiționează Isaia de acordul universal, în baza căruia popoarele ar înceta toate deodată a mai fabrica arme de distrugere, iar stocurile de arme rămase astfel fără întrebuințare s-ar preface în unelte agricole, seceri și fiare de pluguri (Is. 2,4).

Și astfel, cu dorința păcii în suflet, scrisul profetului ne îndrumă spre viața cea nouă a omenirii, cînd „*va fi pace peste pace celor de departe și celor de aproape*” (Is. 57,19). În scurt: războiul, inspirat de răutatea unor oameni, va trece în domeniul basmelor; despre el se va vorbi ca despre un lucru trecut; a ost odată, iar *pacea* va fi veșnică.

Pr. prof. Neaga Nicolae

Sfântul mucenic Ioan Valahul

Marele vizir Ahmed Kiupruliul din Stambul Constantinopol) vesti sultanului Mohamed al IV-lea că voevodul Țării Românești, Mihnea Vodă (1658—1659) a ucis pe toți turcii din acea țară.

— „Cum? răcni acesta ca scos din fire. Cum s-a putut răsvrăți și ghiaurul Mihnea al III-lea din Țara românească, nepotul lui Mihnea Turcitul, pe care l-am îndopat cu toate măririle și toate bunătățile. Mazil! Fie prins și jupuit de viu și tirit cu inima prin țărână!”

Căutând apoi în ochii lui Ahmed îi grăi poruncitor:

— „Vizire, stimpără-mi sufletul. Ia-ți oaste cite vreal și du-te de pedepsește pe răsvrățiți”.

Luind porunca împărătească, vizirul porni îndată cu oaste tare să pedepsească Țara românească. Mihnea Vodă aflind de aceasta și nebi-zuindu-se pe puterea sa, a luat cu sine cîtiva curteni și se infundă în munți, iar de acolo apucată a calea bejeniei prin platurile ardelen.

În vremea asta vizirul sosi cu oastea la Dunăre și neintilnind nici o împotrivire, năpădi toată țara. Afară de comorile adunate, năvălitorii luau cu ei și băleți și fecioare și le trimiteau cu fală la Stambul, drept plocon sultanului.

Șiragul de tineri înainta spre cetatea Stambulului sub paza ostașilor călări.

— Spahii, vindeți-mi un rob de-aici! agrăi un drumar pe ostașii de pază.

— Cu aur ori cu argint îl poți avea pe care-ți place, îi răspunse unul dintre ostași.

— Dați-mi-l pe balanul ăla, că plătesc bine, ca un ienicer; și drumarul îl arăta pe Ioan.

Spahii se învoiră, luară prețul și-l trecură îndată pe Ioan în stăpînirea ienicerului. Acesta cum îl luă îi și grăi mîeros:

— Tinere, de-acum ești robul meu. Și frumusețea și frăgezimea ta va sluji numai desmierdării mele, — zise ienicerul cu glas de stăpîn, ducîndu-l în spatele șiragului, să-și potolească acolo para patimii. Dar Ioan, cel crescut în rugăciunea și postul și evlavia Tismanei, se împotrivi cu toată tăria ființei sale spurcatei nelegiuiri și se ruga în taină:

— Doamne, ia-mi mai bine vlața, decît curățenia sufletului și a trupului meu.

De aceia îmbrățișărilor pătimase Ioan le răspundea cu imbrînciri și încercări păgîne de siluire, cu lupta pe viață și moarte, care se sfîrși cu răpunerea ienicerului.

Fără voia lui, Ioan ajunsese astfel într-o stare foarte grea.

Vestea uciderii umplu îndată tot șiragul și bietul Ioan fu prins de spahii și legat în butuc și pornit spre Stambul, să fie dat în mîinile cadinei celui mort, să facă ea ce va voi cu el, ca stăpîna cu robul său.

În casa ienicerului să făcu tinguire mare cînd sosi solia cu știrea tristă și cadina tinerică lăsă să fie aruncat Ioan în pivnița cea mai umedă și ținut acolo, fără pîine și fără apă. Și acolo rămase citeva zile, trăind în ajun și rugăciune fierbinte, cum făcea adesea la Tismana lui cea dragă.

Intr-o zi, tocmai pe cînd se ruga el cu mai mult foc, se trezi cu cadina la el. Venea încărcată cu toate bunătățile și-l ospătă cu dărnicie, grăindu-i:

— De cînd ți-am văzut fața, ochii mei nu mai au somn, nici inima mea odihne. Infruptă-te și vino apoi sus, la lumină, să fii stăpînul casei și al inimii mele . . .

Ioan nu se atînsese de bucatele cadinei, ci-l răspunse cu blîndețe:

— Îți mulțumesc, stăpînă, pentru bunătățile aduse și pentru cele amintite, dar unui rob și unui creștin, ca mine, nu l-se cade să facă una ca aceasta.

— De ce nu, tinăr cu chip frumos? Din rob te faci stăpîn și din creștin te faci moslim! Și ai dobîndit aici pe pămînt fericirea raifului!

— Nici odată stăpînă, căci eu prețuiesc, credința mea creștină mai mult decît comorile și curățenia sufletului și a trupului meu o socotesc mai mult de cit desfătările tale.

Atunci cadina se aprinse de minie și eșind nu se opri pînă la curtea vizirului, povestind acolo cu ura mîndriei rănite uciderea soțului ei ostaș, prin un ghiaur nelegiuit, care-i acum robul ei.

Vizirul infuriat porunci să fie adus îndată Ioan în temnița cea grea din Edicule și ținut sub pază aspră, pînă la ziua judecării. Dar cînd dădu cu ochii de el și cînd îi văzu fața rumenă ca zorile și toată făptura lui fermecătoare, se răsîndi și-l trimise c-o ceată de tineri aleși la curtea sultanului.

O, cită bucurie se ogîndea pe fața lui Mohamed al IV-lea, cînd își plimba privirea veselă peste o astfel de ceată de tineri chipeși și cu trandafiri în față, sosiți de curînd și mai ales cînd se opri asupra unui tinăr cu fața ca de inger din ceriu.

— Cum te cheamă? îl întreabă sultanul cu mirare.

— Ioan, prea luminate —

— De unde ești?

— De pe apa Oltului din Țara Românească.

— De ce nație te ții?

— Sînt român.

— În ce lege te închini?

— În a lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, în care se închină și tatăl meu și mama mea și în care s-au închinat și moșii și strămoșii mei.

— N-ai vrea tu, tinăr frumos, să te închini în legea prorocului Mohamed, care-i singura lege dreaptă pe pămînt?

— Nu, prea luminate, că legea noastră creștinească este legea dragostei și a iertării.

Sultanul își încreți atunci cu mîhnire fruntea și trecu mai departe, dar lăsă ca tinărul mai tîrziu să fie adus la el.

Ioan se uită cînd intră, peste citeva ceasuri, în sala sultanului, plină cu toate podoabele lumii. Și-n ulmirea sa fața lui părea mai luminoasă. Sultanul îl privi cu patimă și-i grăi:

— Cîți ani ai, bălat frumos?

— Sînt în al cincisprezecelea, prea luminate,

— Place-ți în casa mea?

— Place, dar îmi mai plăcea la vatra noastră de pe Olt.

— Vrei tu să rămii aici?

— Vreau, dar ași vrea mai bine să rămîn în casa noastră din Țara Românească.

— Dacă vreal, lapădă-te de Hristos și te fac îndată casnic al meu.

— Asta nu, prea luminate.

— Lapădă-te, că te-oi trimite îndată acasă, la tatăl tău și mama care te-a lăptat.

— Drag mi-e, prea luminate, și de tată și de mamă, dar mai drag mi-e mie de Hristos, de Mîntuitorul Cel bun al lumii.

— Lapădă-te, că te-oi dărui cu moșii și boerii în țara ta și stăpîn te-oi pune peste norodul țării tale.

— Nu pot, prea luminate, că stăpînirea ta-i trecătoare, dar Hristos îmi dăruiește o împărăție de veci. El mă iubește cu dragoste cerească, iar eu îl iubesc din tot viul inimii mele, cum iubește fluturașul floarea și cum iubește priveghietoarea cîntarea.

Sultanul auzind această mărturisire de credință, se întunecă la față ca un cer înnorat și izbucni în amenințări înfricoșate:

— Ei, ghiaur netrebnic, dacă nu mi-ai știut prețui bunătatea, ai să-mi prețuiești acum asprimea!

Și porunci slujbașilor:

— Incercați harapnicele!

Prinseră a șuiera îndată plesnele și a-senroși de sînge, dar Ioan răbda mucenicește și șoptea cu blîndețe:

— Prea luminate, harapnicele tale nu-mi spîntecă numai carnea trupului, ci-mi împodobesc și sufletul cu podoabele raifului.

Sultanul se înfurie și mai mult și porunci cu dirzenie:

— Mai vedeți și de toișe!

Prinseră a răpăi îndată și toișele noduroase pe spinarea bietului Ioan, dar el spunea în graiul nevinovăției:

— Prea luminate, rănile lăsate de toișele tale ferecate, sînt florile pătimirii mele neuitate.

Sultanul se făcu bobotale și răcni ca un leu turbat:

— Ajunge! Ajunge cu ocară și cu hula! Aduceți îndată funia! Aduceți-o și-l sugrumați în fața mea pe nelegiuitul de ghiaur!

Și-n citeva clipe o funie de fuior se împleti împrejurul grumajilor lui Ioan, oprindu-l izvorul vieții și un fatagan ascuțit îi reteză apoi capul. Acel cap cuvios, care ales-a mai bine cununa morții cu Hristos, decît toate amăgirile sultanului.

Iar pe cînd îi arunca la gunoi trupul înflorit de rani, pe atunci la apa Oltului se vestejea ca o floare o biată mamă creștină de dorul unui copil robit, și pe platurile ardelen se topia un biet tată de pe Olt, de acelaș dor nepotolit și de amarul pribegiei. O, de-ar fi știut bietii de ei că drag fiul lor Ioan, cel bun și cuminte, la anul 1662, luna Maiu, ziua 12, s-a făcut cetățean al raifului și părtaş al fericirii veșnice! . . . Astăzi sf. mucenic Ioan Valahul este cinstit în Biserica noastră între sfinți și toți credincioșii romîni se roagă lui:

Sf. Ioane, mucenic prealăudat al lui Hristos, nu înceta a te ruga pentru noi Domnului, acum și în vecii vecilor!

Prot. A. Nanu

LA SĂRBĂTOAREA SF. CRUCI

Sf. Scriptură despre Sf. Cruce

A) Crucea obiect de închinare.

„Iar la voi singele va fi semn pe casele în care vă veți afla: voi veți vedea singele și vă veți ocoli și nu va fi între voi rană omoritoare când voi lovi pământul Egiptului”.

Eșire 12, 13.

„Când își ridică Moise mâinile, biruia Israel; iar când își lăsa el mâinile, biruia Amalec”.

Eșire 17, 11.

„Iată eu voi sta înaintea ta colo la stinca din Horeb, iar tu vei lovi în stîncă, și va curge din ea apă și va bea poporul. Și a făcut Moise așa înaintea bătrînilor lui Israel”.

Eșire 17, 6

„Israel însă și-a întins mîna sa cea dreaptă și a pus-o pe capul lui Efraim, deși acesta era mai mic, iar stînga și-a pus-o pe capul lui Manase. Inadins și-a încrucișat mîinile, deși Manase era întîiul născut”.

Facerea 48, 14.

„Intr-adevăr, cuvîntul crucii pentru cei ce pier — e nebunie, pentru noi însă, cei ce ne mîntuim, este puterea lui Dumnezeu”.

I Corinteni 1, 18.

„Mărirea Libanului la tine va veni cu chiparoși, ulmi și molifți, ca să împodobească laolaltă lăcașul cel sfînt al meu, ca eu să cinstesc locul unde se adîhnesc picioarele mele”.

Isaia 60, 13.

„Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Iisus pe care voi l-ați omorît, spînzurîndu-l pe lemn”.

Fapte 5, 30.

„Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda, fără numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstîgnită pentru mine, și eu pentru lume!”.

Galateni 6, 14.

„Și a făcut Moise un șarpe de aramă și l-a pus pe un stîlp și cînd un șarpe mușca vre-un om, acesta privea la șarpele cel de aramă și trăia”.

Numeri 21, 9; Ioan 3, 14.

„El a șters, cu poruncile Evangheliei, zapisul cel despre noi, care era potrivit nouă și l-a luat din mijloc, pironîndu-l pe cruce”.

Coloseni 2, 14.

„Și să-i împace cu Dumnezeu, pe amîndoi, uniți într-un singur trup prin cruce, omorînd prin ea vrăjmășia”.

Efeseni 2, 16.

Și va ridica steagul pentru un norod de departe și îl va chema dela capătul pămîntului. Iată-l că se zorește și vine”.

Isaia 5, 26.

„Atunci se va arăta pe cer semnul fiului omului și se vor bate în piept toate semînțele pămîntului și vor vedea pe fiul omului viind pe norii cerului, cu putere și cu mărime multă”.

Matei 24, 30.

„Căci mulți — despre care v-am vorbit adeseori, iar acum vă spun cu lacrimi — mulți se poartă ca dușmani ai crucii lui Christos”.

Filipeni 3, 18.

„Intrați, intrați pe porți! Gătiți cale poporului, gătiți, gătiți-i drum, curățiți-l de pietre, înălțați steag peste neamuri”.

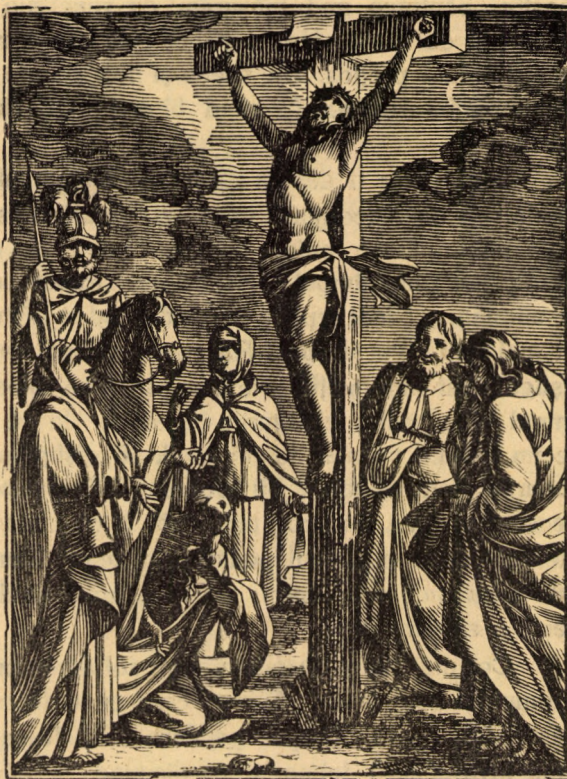
Isaia 62, 10.

„Intr-adevăr, pe cînd orice preot stă și slujește în fiecare zi și aceleași jertfe aduce de multe ori, ca unele care niciodată nu pot să înlătore păcatele, Acesta, dinpotrivă, aducînd o singură jertfă pentru păcate, s-a așezat de vecii vecilor, la dreapta lui Dumnezeu”.

Evrei 10, 11—12.

„Ieșind cu el afară, au găsit pe un om din Chirene cu numele Simon; pe acesta l-au silit să ducă crucea lui”.

Matei 27, 32; Marcu 15, 21; Luca 23, 26; Ioan 19, 17; Ioan 19, 25.

„Precum am zis mai înainte, și acum zic din nou: dacă vă propovăduiește cineva altfel decît ați primit — să fie anatema! Galateni 1, 9.

Vezi și: Filipeni 2, 8; Psalm 60, 6; I Corinteni 1, 27; Coloseni 1, 20; Galateni 3, 13; Isaia 53, 5; Galateni 6, 12; Psalm 132, 7.

B) Semnul Sf. Crucii.

„Și i-a zis Domnul: „treci prin cetate, prin Ierusalim, și pe frunțile oamenilor triști, ce jelesc din pricina tuturor uriciunilor, ce se săvîrșesc în mijlocul lui, fă semn”.

Iezechiel 9, 4.

„Iar la voi singele va fi semn pe casele în care vă veți afla: voi veți vedea singele și vă veți ocoli și nu va fi între voi rană omoritoare, cînd voi lovi pământul Egiptului”.

Eșire 12, 13.

„Israel însă și-a întins mîna sa cea dreaptă și a pus-o pe capul lui Efraim, deși acesta era mai mic, iar stînga și-a pus-o pe capul lui Manase. Inadins și-a încrucișat mîinile deși Manase era întîiul născut”.

Facerea 48, 14

„Ori cine care va mărturisi pentru mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și eu pentru el înaintea Tatălui meu celui din ceruri”.

Matei 10, 32.

„Căci cumpărați ați fost cu preț! Preamăriți dar, pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, ca unele care sunt ale lui Dumnezeu”.

I Corinteni 6, 20.

„Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda, fără numai în crucea Domnului nostru Iisus Christos, prin care lumea este răstîgnită pentru mine și eu pentru lume!”.

Galateni 6, 14.

„Am văzut apoi alt înger care se ridica dela Răsăritul soarelui și va avea pecetea Viului Dumnezeu. Ingerul a strigat cu glas puternic către cei patru îngeri, cărora li s-a dat să vătăme pământul și marea, și le-a zis: Nu vătămați pământul nici marea, nici copacii, pînă ce nu vom pecetlui pe frunte, pe robii Dumnezeului nostru”.

Apocalips 7, 2—3.

Campania agricolă de toamnă

În anul acesta, datorită muncii stăruitoare desfășurate de oamenii muncii din agricultură, precum și aplicării metodelor agrotehnice avansate, producătorii agricoli au obținut o recoltă bogată. Aceasta bucură întregul popor, pentru că o recoltă îmbelșugată înseamnă o contribuție însemnată la asigurarea aprovizionării industriei, la întărirea economică a patriei noastre. Eforturile oamenilor muncii din agricultură sînt îndreptate acum spre recoltarea culturilor care au fost însămințate în primăvară, și în primul rînd a floarei soarelui, bumbacului, porumbului, sfecliei, etc. și spre pregătirea și executarea la timp și în cele mai bune condiții a însămințărilor de toamnă și a arăturilor adînci pentru însămințările de primăvară.

În cele mai multe regiuni și raioane cultivate de cereale, cerealele de toamnă ocupă cele mai mari suprafețe. Cultura cerealelor de toamnă, a adus în acest an producătorilor agricoli individuali, colectivștilor, întovărășiiților și gospodăriilor de stat, însemnate sporuri de recoltă, întrucît au realizat o producție mult mai mare decît cea a anilor trecuți. La aceste realizări a contribuit faptul că în toamna anului trecut munca de însămințare a cerealelor de toamnă s-a desfășurat în condiții superioare, terenul a fost mai bine pregătit, epocile optime de însămințare s-au respectat cu mai mare strictețe; semănatul cu mașina s-a făcut pe suprafețe mai mari, iar cantitățile de semințe selecționate întrebuintate au crescut. Știut fiind că munca în comun e mai rodnică, țărani muncitori întemeiază noi gospodării colective și întovărășiri agricole.

Dar o preocupare importantă este și sprijinirea țărănilor cu gospodării mici și mijlocii pentru a-și spori producția la hectar și a-și ridica bunăstarea materială. Țărani cu gospodării individuale pot și trebuie să obțină, în propriul lor interes și în interesul întregului popor, o producție mare la hectar. În acest scop se asigură condițiile necesare pentru repararea inventarului agricol al gospodăriilor individuale, precum și mijloacele pentru curățirea și tratarea semințelor.

Un rol deosebit de mare în desfășurarea cu succes a campaniei de toamnă îl au agronomii și toți specialiștii din agricultură. Ei sînt inițiatorii și îndrumătorii producătorilor agricoli în aplicarea măsurilor agrotehnice, ei răspundesc și introduc larg în practică cuceririle științei, metodele mecanizatorilor și maștrilor recoltelor bogate din Uniunea Sovietică, precum și experiența fruntașilor din țara noastră.

Oamenii muncii din agricultură trebuie să se antreneze în întrecerea socialistă și patriotică.

Fiecare producător agricol trebuie să cunoască ce sarcini are de îndeplinit în această toamnă. Să fie clar pentru toți că fiecare bob de grâu mai mult la recoltare, întărește puterea economică a țării, întărește forța patriei noastre de a apăra pacea, în marele front mondial al păcii.

Credincioșii noștri sînt chemați să împlinească toate îndrumările primite și să fie fruntași în campania agricolă de toamnă.

Astfel ei vor fi alături de oamenii muncii din agricultură în lupta pentru asigurarea unei recolte bogate în anul viitor, pentru bunăstarea poporului nostru muncitor, pentru întărirea economică a patriei, pentru pace.

„Vreau așadar, ca bărbaii să se roage în tot locul, ridicînd mîni cucernice, fără de mînie, și fără de gilceavă”.

I Timotei 2, 8.

„Și m-am uitat și iată Mielul stătea pe muntele Sionului și cu el o sută patruzeci și patru de mii, cari aveau numele Tatălui scris pe frunțile lor”.

Apocalips 14, 1.

PREȚUL TIMPULUI

Nici un lucru nu este în lumea aceasta mai scurt decât timpul, și în aceeași vreme nimic nu este mai prețios decât timpul. Sf. Iacob zice că viața nu-i decît „abur care se arată o clipită și după aceea piere” (4, 14). Pe cît e de scurt timpul vieții noastre, pe atît e de prețios, fiindcă în fiecare moment putem cîștiga bogățiile cerului, putem cîștiga fericirea. Duhul sfînt zice: „Fiule oprește timpul și ferește-te de rău” (Is. Sir. 4, 23). Dumnezeu ne îndeamnă prin aceste cuvinte să socotim timpul ca darul cel mai prețios pe care l-am primit, cu ajutorul căruia să ne cîștigăm fericirea. Un sfînt zicea că atîta valorează o clipită din timpul vieții noastre cît Dumnezeu însuși, fiindcă într-o clipită ca aceasta putem cîștiga pe Dumnezeu și cerul.

Cu toate că timpul este un lucru așa de prețios, unii oameni socotesc timpul ca fiind fără valoare și își petrec viața în lenevie sau lucruri deșarte, dacă nu chiar în păcate și fărădelegi.

Timpul este un bun care ni s-a dat ca să-l folosim și pentru viața noastră de aci de pe pămînt, dar și pentru cîștigarea vieții celei veșnice. Dumnezeu nu ne-a dat acest bun ca să-l cheltuim fără folos. Duhul sfînt ne învață: „nu lăsa nici o zi bună să piară fără folos” (I. Sir. 14, 14). Acei lucrători despre care vorbește sf. Evanghelist Matei nu făceau nici un rău, ci numai își pierdeau timpul stînd fără de lucru în piață, ară a fi ei de vină pentru aceasta. Cu toate acestea ei sînt întrebați: „De ce ați stat aici toată ziua nemuncind?” (Mt. 20, 6). Toate lucrurile din lumea aceasta au lipsă de timp ca să se dezvolte și să crească. Pentru viața noastră de aici de pe pămînt, prin munca neconținută a oamenilor, s-au zidit cetățile și orașele cele mari, s-au înălțat monumentele care uimesc lumea, s-au construit șosele și au fost zăgăzuite apele mării. Timpul bine folosit și munca folositoare a omului au dus la descoperiri mari, la inventarea a tot felul de mașini și unelte care ușurează traiul omului și-l fac mai fericit.

Așa după cum pentru viața noastră pămîntescă timpul este un bun sfătuitor, tot așa și pentru viața sufletească timpul este cel mai de preț tovarăș. În timpul bine folosit înfrînăm pornirile noastre pălimate, în timp adunăm roadele cele bune ale virtuților, în timp cîștigăm fericirea veșnică. Cît de prețios este timpul ne-o spun și sfinții, care au trăit și s-au desăvîrșit prin iubirea lui Dumnezeu și prin dragostea de aproapele.

Putem cunoaște valoarea timpului și din scurtimea lui. Să ne gîndim cum trec anii și cît de repede. Să privim înapoi la viața noastră trecută

și să vedem cîți ani au trecut. Poate au trecut 20 sau 30, ori poate 70. Cît au fost de scurți acești ani și cum au trecut că nici nu ne-am dat seama! Tot așa vor trece și anii pe care-i mai avem de trăit. Putem zice cu dreptul Iov: „Trec anii cei scurți și eu plec pe calea de pe care nu mă voi mai întoarce” (Iov 16, 22). Este scurt timpul vieții noastre, pentru că nu-l măsurăm cu veacurile ci cu anii și cu zilele. Un lucru cu cît e mai rar, cu atît e mai prețios. De aceea și noi trebuie să rîscumpărăm vremea folosind bine timpul vieții noastre.

Dacă ne-ar fi dat ca să putem cîștiga atîta pămînt cît am înconjura într-o zi umblind, sau atîția bani cîți am putea număra într-o zi, am pierde noi oare timpul? Nu ne-am strădui oare să umblăm cît mai repede ca să dobîndim pămînt cît mai mult? Sau să numărăm mereu la bani ca să cîștigăm cît mai mulți? Dacă ne place să folosim timpul bine pentru cîștigurile acestea, de ce nu ne-am strădui cu mai multă rivnă să cîștigăm și bunurile vieții viitoare? Să socotim că timpul care trece nu se mai întoarce niciodată și că ceea ce pierdem acum e pierdut pentru totdeauna. Timpul este asemenea unui drum, pe care nu-l străbăți decît o singură dată.

Cel mai mare dușman pentru folosirea bună a timpului este lenea. Cheea care nu e folosită des se ruginește. Timpul pe care nu-l folosești bine învîrtoșează inima și predispune la păcat. Apa care nu curge și stă locului se strică. Sufletul cuprins de trîndăvie și moleșală își pierde gustul lucrurilor spirituale. Și după cum o haină pe care n-o îngrijești sfîrșește prin a fi mîncată de molii, tot așa și sufletul cînd pierdem timpul prin lenevie sfîrșește prin a cădea pradă păcatelor de tot felul.

Sf. Grigore cel Mare zice că după cum o corabie care merge împotriva valurilor nu trebuie să se oprească în loc ci să înainteze mereu, tot așa și noi trebuie să înaintăm mereu în virtute folosind bine timpul. Un alt sfînt zicea: că după cum apa curgătoare este limpede și are pești buni, iar cea stătătoare se strică și produce numai șerpi și animale vătămătoare, tot așa și sufletul care muncește produce roade bune, iar sufletul leneș se cufundă în vicii și fapte rele.

Să folosim dar bine timpul vieții noastre, pe care l-am primit dela Dumnezeu pentru folosul nostru și al semenilor. Timpul bine folosit va fi pentru noi un izvor de belșug în viața aceasta și un prilej de fericire în viața viitoare, fericire pe care o dorim cu toții.

Pr. Alex. Moisiu

Scara Păcii

Bătrînul patriarh Isaac, fără voia lui, se abătu dela datina vremii, și binecuvîntarea de întii născut cuvenită lui Esau, o dete lui Iacob, al doilea născut. Simți însă îndată că acest fapt va aduce asupra sa și asupra familiei sale un nor de ură, de vrăsmășie care poate să ajungă chiar pînă la un război (Geneză 25, 35) și fiindcă asupra binecuvîntării nu se putea reveni, ca să înlătore acest război, sfătui pe fiul său Iacob să apuce drumul spre Haran, spre rudenii sa Laban. Iacob convins și el de binefacerile păcii nu cu puține jertfe apucă drumul primejdios, la capătul căruia nădăjduia să găsească pacea dorită.

În drumul său, într-una din nopți, poposi lingă cetatea Luz. Dormind noaptea cu capul pe o piatră drept căpătii, el văzu în vis o scară cu capătul de jos lingă acea piatră, iar cu cel de sus pînă la cer, unde ședea Dumnezeu, iar îngerii lui Dumnezeu se coborau și se suiau pe această scară. Se minună de acest vis, socoti că locul acesta e loc sfințit, așeză piatra mai bine, turnă peste ea untdelemn și făgădui că dacă Dumnezeu îi va ajuta în călătoria sa, va înălța acolo un locaș de rugăciune. Și Dumnezeu i-a ajutat.

Dar altul este rostul pentru care ne-am oprit puțin asupra acestui ales al lui Dumnezeu. Astăzi întreaga omenire luptă pentru biruința păcii în lume. Esau și Iacob ne arată una din armele păcii, arma dragostei, care la ei nu era un cuvînt pe virful limbii, căci sufletul lor fierbea de focul dragostei. Știau prea bine că dragostea cere jertfe și nu s-au dat înapoi dela nici una.

De aceea să clădim și noi pacea mai întii în sufletele noastre și apoi în micul cerc al familiei noastre și atunci am pus piciorul pe întia treaptă a scării văzută de Iacob și al cărei capăt de jos este chiar pe pragul casei noastre. Dacă am mai lărgit acest cerc și am cuprins în el pe vecinii, frații și rudeniile noastre am pus piciorul pe a doua treaptă. Și așa lărgindu-se aceste cercuri pînă să cuprindă în ele popoare, omenirea întreagă, se va ajunge la virful scării, unde este armonie deplină.

Gh. Bz.

Prima centrală electrică solară

Problema utilizării energiei solare preocupă de multă vreme pe oamenii de știință. Pe baza calculelor făcute, o comisie specială a Academiei de Știință a U.R.S.S. a confirmat recent posibilitatea utilizării energiei solare (dată de soare) pentru scopuri industriale.

Prima centrală electrică solară de tip industrial va fi construită în curînd în R.S.S. Armeană — în cîmpia Ararat.

Noua centrală electrică — fără coșuri înalte ca termo-centralele, fără barajele hidrocentralelor — va avea un aspect cu totul neobișnuit. În centrul unui cerc, cu un diametru de circa un kilometru, împrejmuît de copaci, ca să ferească

oglinzile de praf, se va înălța un turn înalt de 40 metri, pe care se va afla un cazan de aburi. Razele soarelui reflectate de oglinzi pe unul din pereții cazanului vor provoca fierberea apei din el, ridicînd presiunea aburului la 30 atmosfere. De aici, aburul va fi îndrumat spre turbina centralei electrice care va avea o putere de 1.200 kw.

În jurul turnului vor circula 23 trenuri automatizate compuse din vagonete speciale, care vor transporta 1.293 oglinzi mari avînd fața lucioasă, îndreptată mereu spre soare. În același timp alte automate, sincronizate cu vagonetele trenurilor, vor imprima cazanului care se rotește și el, direcția necesară, așa încît peretele respectiv să se afle mereu în bătaia razelor reflectate de oglinzi.

De doi ani în U. R. S. S.

funcționează prima centrală atomo-electrică din lume

De peste doi ani prima centrală atomo-electrică din lume construită în Uniunea Sovietică furnizează energie economiei naționale a țării.

De la clădirea centralei pe zeci de kilometri se întind liniile de transport de energie electrică spre satele și cătunele învecinate. Energia electrică furnizată de centrală acționează gaterile colhoznicilor, mașinile pentru sortarea cerealelor, agregatele electrice de mulș de la fermele pentru creșterea animalelor, alimentează aparatele de televiziune și de radio din casele colhoznicilor.

De la centrala atomică pornesc noi și noi linii de transport de energie spre centrele populate sătești.